

HÉRAKLÉSZ OSZLOPAI

Azt kérdezi, vajon meddig fürödhet még együtt a gyerekekkel, közben hússos mellbimbói szagatják a fúgát a csempék közül, a gyerekek sártól és kajamaradéktól mocskosan viháncolnak a lábai között, vízipisztolyozzák ki a kádból a vizet a kombi gázkazánra. Megszoktuk egymás testét az évek során, minden kis gyűrődő hájacskát, bőrhibát, zsírfelesleget ismerünk, a mellbimbókról mindig a savanyú cigánymeggy, a mellek tapintásáról a barackleváros piskótatekerics jut eszembe. Ülök a lehajtott fedelű vécén, csúszkál alattam a teteje, ez is egy olyasmi a házban, ami rám vár, hogy megjavítsam. Nézem őket, és az a mondat jut eszembe, amit nagynénémről hallottam, amikor gyerekkorunkban együtt fürödtünk az unokatestvéremmel, még most utoljára, mert már szőrösödik a lőcs. Anyámnak mondta, a konyhában beszélgettek, és nekem a löncshús ugrott be, amit anyám eszik esténként olyan jóízűen, karikára vágott lilahagymával, parasztkenyérré katonázva. De hogy mi köze ennek a mi fürdésünkhöz, és hogy mitől szőrösödik a löncshús, azt nem tudtam, viszont elképzelttem, hogy ha anyám nem rakja este hűtőbe, az reggelre sűrű, fehér szórt ereszt magából. A gyerekek nevetve fújnak szemközt vízzel, én leesem a vécéről a meglepettségtől. Guglizz már rá, hallod, kéri, mert mindig bizonygatni kell neki, hogy nem szörnyű anya, hogy semmit nem csinál rosszul, hogy nem nevelünk szörnyetegeket, senki nem jut pokolra. Feltámaszkodom a vizes csempéről és csak annyit mondok, hát az biztos, hogy nem a szőrrel függ össze. Az gond, ha tizenhárom évesen nagyon szőrösödik a farkam? Ha a szőr hosszabb, mint a lőcs, akkor igen. A Google-től ilyen válaszokat kapok a kérdésekre. Ne a hülyeségre keress rá, érkezik a gúnyolódás a kádból, közben oszlik a hab a víz tetején, láthatóvá válnak a telten gömbölyű idomok, a szőrös szeméremdomb, a bozontos hónalj. Gyerekeink a csillogó és szappantól sikamlós combok között őrzöngenek, egyikük kézen áll a sekély vízben, apró fenekét összeszorítva lendíti lábait a másikuk nyakába, én gyönyörködöm a látványban, tulajdonképpen ebből a szögből egy kivörösödött pofazacskó teljesen összetéveszthető egy farpofával. A kettő egymás mellett olyan természetes, mint a darált löncs a fehérkenyéren. Önfeledten nevetnek, és ez ellen mi semmit nem tehetünk. Nem is akarunk. Sikoltoznak, szájukba

csavarodnak a szőkésbarna göndör fürtök, hedonista mosoly és élvezkedés. Az anyai combok, mint Héraklész oszlopai, hirtelen összezárnak, a közöttük hadakozó kis cerkófmajmok csapdába estek, fojtogatva érzik magukat, már nem olyan vidámak, a fejük fölé csaptak a hullámok, de tetszik nekik, ez az ő perverziónjuk. Én póló nélkül ülök a vécére, érzem az izzadságom szúrós szagát, arra gondolok, hogy a gyerekeké is ilyen, genetika, párt is ez alapján választunk. A legtöbb szakértő egyetért abban, elég öt-hat éves kor körül abbahagyni a közös fürdést, dobja ki a Google. Ki az az állat, aki együtt fürdeti a gyerekeit, ennyire nem kéne spórolni a vízzel, írja más. Ötödik osztályban kupidónak öltöztettek az iskolai farsangon, amit később tagadhatatlanul szégyelltem, mindig eldugtam azt a képet, ami akkor készült rólam. De ha rágondolok, pontosan tudom, hogy ott akkor nem éreztem szégyent, ellenkezőleg, azt éreztem, enyém a legmenőbb jelmez a suliban. Vonultam egy lepedőből hajtogatott tógában a tesiteremben, alufóliába csavart nyílvezzőmről szívecskék lógtak cernára fűzve, miközben mindenki karatésnak, pókembernek meg focistának volt öltözve. A legszörnyűbb az egészben mégis pusztán annyi, hogy a kosztümversenyt egy ilyen focista nyerte. Meg lehet döglenni ebben a fürdőszobában a páratól, kapom a közvetett utasítást arra, hogy nyissak ablakot. A kis majmok könyörögnek, hogy nyissam szét nekik újra Gibraltárt, úgy szeretik, ha szabad az átjárás Afrikából Európába. Ezek szerint én vagyok Herkules, kérdezem tőlük, majd felmutatom karizmomat az ablak előtt, elképzelem, hogy most csak a sziluettet látják, szakállas görög szobor vagyok, maszkulin, széles, mint egy három evezősoros triérész. Az ösztönző sikoltásokra odasietek, és könnyedén, mint egy szülész orvos, szétnyitom az erős pilléreket. Tudom, hogy ezek az oszlopok könnyedén rám is omolhatnak, súlyuk alatt megfulladnék magam is, csak egy rossz szó, csupán egy rossz mozdulat. Egyelőre ennyi, a célomat elértem, a berber makákók most rajtam csüngenek, kéjsóvár pillantások, nyakamba másznak, most Atlasz vagyok, alig bírok kiegyensúlyozni velük a fürdőből, nagyok már, be nem áll a szájuk, a szobájukban folytatjuk. Mindig megnézem a Gólem poszttert az ajtó fölött, Prágából hoztuk, amikor még nem voltak, mikor még nem veszekedtünk ennyit. Akkor még nem tudtuk, hogy gyerekeink lesznek, hogy majd itt köt ki a szobájukban a prágai Gólem, aki éppen a Károly-hídon megy át, és ijesztgeti a lakosokat. Jiří Votruba grafikája, kedveljük a stílusát, ő az, aki már a 90-es években hírnevet szerzett magának Prágában. A gyerekek persze rá se néznek, nem az ilyesmi tetszik nekik, magunk miatt raktuk ki, hogy emlékeztessen minket

arra, milyen más volt azelőtt. Utólag majd a veszekedések is biztos megszőpülnek, mint az, hogy valójában mozdulni se lehetett a Károly-hídon. Legalább ezt a rohadt ülőkét megcsavarozhatnád valamikor, hallom kintről a tanácsot, közben Atlasz már nem bírja, Atlasznak már minden csigolyája elmozdult a helyéről, Atlasznak leverték a szemüvegét, és meghúzta a nyakát. Héraklész oszlopai most tiszteletet parancsolóan lépnek be a szobába, egy pillanatra mindenki elnémul, aztán a cerkófmajmok újra támadásba lendülnek, kezdődik minden előlről, vagy folytatódik, és én arra gondolok, ezért felesleges volt lefürdeni. Votrubának van egy olyan illusztrációja, amelyen megmutatja, hogyan kell megragasztani egy törött szívet pillanatragasztóval, egy másikon pedig azt, hogyan hámozzunk meg egy banánt. Az egyszerű dolgokat újra és újra el kell magyarázni az embereknek. A kis berber makákók végre lenyugszanak. A mese után még nagyon sokára alszanak el. Fekszem köztük a sötét szobában, a távolban csak egy vörös fejű nyúl világít. Sokáig gondolkodom, jól csináljuk-e, amit csinálunk, boldogok vagyunk-e, vagy gyűlöljük egymást, túlzottan megengedők vagyunk, vagy mérgező szülők. Mire eldönténém, hogy mit is érzek valójában, addig teljesen elálmosodom. Pislogom, de csak nehézségek árán tudom nyitva tartani a szememet. Teljesen elveszítem az időérzékemet, nem tudom, tíz perce fekszem itt, vagy két órája. De apró lábrezzenésekből, a mellkasok emelkedéséből, szuszogásokból értek, tudom, hogy még túl korai felállni és kimenni, még az ajtónyikorgás is hangrobbanásként hathat, és azzal súlyos munkaóráim mehetnek veszendőbe. Várom még, tudom, hogy ezer dolgot kéne elintéznem, átgondolnom, megszerkesztenem, felkészülnöm a holnapra, a hétre, de csak egy dologra tudok gondolni: hogyan hámozzunk meg egy banánt. Bealszom.

Mikor felébredek, a nyálam folyik a nyakamon, melegem van, izzadt hajszálak tapadnak a homlokomra. Ellenőrzöm a makikat, majd lassan felállok, és amilyen gyorsan csak tudok, kisuhanok az ajtón. Mintha két ellentétes pólusú világ találkozna itt, ahol az ajtó zsilipként szolgál. Mint egy űrhajós, nehéz szkafanderében haladok, mozgásom leírhatatlanul lassú, de folyamatos, mintha ezen a folyosón a gravitáció is megváltozna, műtőszobai fény és a klíma jeges levegője ömlik az arcomba. Meztelen talpamra egy színező rajzlapdarabka tapad, a másokra egy zsírkréta vagy egy gyurma, óvatosan léppek, nehogy a recsegő parketta zaja mindent tönkretegyen. Mikor biztonságos távolságba érek, érzem, visszatér a megszokott gravitáció, benyitok a tetőtéri hálószobába, kint kutyaugatás és a Pogány Induló hallatszik tompán

zúgva egy BMW-ből, benn félhomály, olvasófény és harminckét fok. Hé-
raklész oszlopai néznek velem farkasszemet, majd lassan kinyílnak. Legyél
Herkules, érkezik a parancs, maskulin, szakállas görög szobor, egy három
evezősoros triérész. Egy pillanat alatt levetkőzöm, felmutatom a karizmo-
mat, érzem az izzadságszagom szúrós szagát, végigtekintek magamon, majd
a hívogató oszlopokon, a kettő együtt olyan természetes, mint darált löncs
a fehérkenyéren.